

השוחט פרק שני חולין

לֹא.

עין משפט
נר מצוה

[illegible]

שיטה מקובצת

א למטה דאם הקרען
קעה לא מיקרע פאר
ה"ח: **ב** דכולה עפוק
עפר כל הבקעה: **ג** ומזמנו
בפה כל הדי' חסיד' מרע
באצטקען: **ד** יא לחוש
שכר' תחילו הדי' חסידים
שנא' נ"ב י"ח שם שמו
תחילת יא הקרנים ינקבו:
ה דימוי נכרתים חורעו
נכרת. נ"ב י"ח הוא ובניו
נכרתים כנרתים: **ו**
ז משום הפמלה' הוא
שנא בהדיא חסידים' הוא
תחת ארבע רבא חורעו
הוא מוהי נראה דאפי'
אין לה: **ח** ומשני
ה"א יסן כל נמוצע גינף
ומכון מיהא: **ט** אמאי
אצטרכא אצטרי'
אצטריעני:

רבינו גרשום

והחליד שחיתו פסלו
יבק: התינו את הראש
בלב את שחיתו פסלו
מנהי מלי אמר שמואל
אמר רק חץ שחית
לשונם כלומר לשון
משך: פקתא פלוז בלעז
ובאמצעל אבן לו קרינם
כלומר שאכל לו יש
קרינם אסור שחיתו ינקב
שמן דרך שחיתו ינקב
מחטא בקרינם: מחט
דאשכנז מאי כלומר
מחטא דאשכנז (חורק)
[שחטן] כספי עשוי
לחורק החוט שחיתו
בר: אימול שאין לו
קרינם שמוכרפס קרינם
לאחוריהן: אבל הכא דלא
קא מכרז כלומר דלא
אף אימול אלא לנצעה
ככור: טהורה לביה
כלומר טהורה לשבכ
בעלה בחשמיש המטה:
עור חרת הרת כלומר דלא
אסור חותא חייב חרת
מיטה. לו טהורה שהיא
למטה בריד שמים רחביה
ומתו בו י' יחלוקה: לו
כלים דלא בעו כותה כלומר
כלים לאו בני כותה יניהו:
משום חרדיתללל כלת
דחשובק ח' כמים שאובין
ולא כמי מקוה י' נמי
ניגור דאשנן

(א) דברי רבינו אלו נריך ביאור
חרדלים של גשמים אינו מים
שאובין רק דפסולין משום
דהו זוחלין ומי גשמים אינן
מטהרין רק באשבורן וז"ע.

חוקי צוואר במלא צואר. לכאורה נראה שזריך להוסיף כל אומת מלה צואר שחוק לנאר ולכן זריך אומת שיעור ומיה נראה דאין חזקיה וזה הוצרך שיעור זה אלל כדי שיחוטו זריות ופעמים שהסכין חזקיה ושחוט הרוב זנל הולכת ממלא צואר: **והא אמרה רבא חדא יומנא.** אמתניתין לא פריך הא תנינא חדא יומנא כדפריש בקוטרס משום דזמתניתין לא תנא כהדיא ו הא הפילה הוא כשרה אלל רבא הוא דדייק לה ועוד דלפילו אי תנן לה כהדיא זמתניתין לא היה יכול להקשות דהא לא פריך ארצא למה ליה למידק הא הפילה הוא כשרה תנינא ועל מדהשכרין שחטת חרש שונה לקט לאו דלחרי רבא אמתני' דחש"ו רבי נתן היא לא היה

מקשה כלום דלמא בזה"ל מכשריני טפי
ואפילו רבנן מודו דמיכווני לחתיכת
בשר אלמא פריך משום דלוקומינן להאי
כרבי נתן אלמא מכשרא מתניתין
אפילו היכא דלא מיכוין לחתיכת בשר
כמו ורק ספיקא לנועמא דכותל ואס
למא ליה לרבי ליתקא הוה הפילה הוא
כשרה ומשני דה"ל ל' לנועמא עדיף
דמיטכוין מיהא לחתיכה בעלמא אבל
הפילה לא מכיון כלל לשום חתיכה:
ואי אשמועינן הפילה. השתא הך
זריכותא לא היא דומיא דלידך
ללא בזה לפרש טעמא אמאי איטריך
לנה לרצא למימר גבי חרש שטטה
וקטן רבי נתן היא דה"ל מחי קאמר
אלל התם דלא אחי מכה בן דעת
אימא לא הוה בדיחא תנן דכשרה אלמא
אמתניתין גופא עביד זריכותא אמאי
איטריך ורבא איטריך לאשמועינן
ד' נתן היא דאי לאו לאשמועינן
הוה אמנא דהתם אפילו רבנן מודו
דהא מיכווני לחתיכת בשר להכי
לאשמועינן דלפ"ה פסלי רבנן ודלא
דקאמר רבא לקמן ורסני נהי ודלא
צעי כוונה לצויה לחתיכה מיהא
צעיא היינו לחתיכת סימנים:

ואסורה לאכול בתרומה. אפילו למעשר אסורה כדלמרי'

בסמוך אלל נקט תרומה לנזונה
זמן הזה א': **עון** ברת התרת.
אפיכא הוה ליה לנימיר עון מיתה
אסרת עון כרת מיבעיא דהא פשיטא
דבעינן כוונה בתרומה ודעתנן
ס' בחומר בקדש (תגינה דף כ'): טבל
לחולין אסור דנמשע ויף לחולין
בעי רבא לנימיר דטבל ולא הומוק
כאלו לא טבל ויש לומר משום
דנקט מעיקרא טהורה לביהא קאמר
הכי אי נמי נאנסה עדיף מטבל
לחולין שאס היה יודעת היה
מתכוונת אף למעשר ומדקאמר טהורה
לביהא אלמא חשיבא ליה כוונה
אס כן אף לתרומה תהא מותרת:
וכי

בתרומה ור' יוחנן אמר אף לביתה לא טהרה א"ל רבא
לביתה ואסורה לאכול בתרומה עון כרת הותרה איסור
בעלה חולין הוא וחולין לא בעי כוונה ומנא תימרא
על הכלים טהורין מאי לאו אדם דומיא דכלים מה
אי דלמא ביושב ומצפה עסקינן אימתי יתלש הגל
וכלים

גידפני. וטוה שסציב הזואר: דימפרמי. כרותות מינצייר"ש בלעז"א
 וטוה עזד חלדה נפנפים היה יואל רוחב פי החך צין הכנפים ולא
 חלמי וחתוכו: צרץ שיסן עפר^(א). תיחוח למטה דלס"א העפר
 קסה לא מקרי עפר למטה: בעפר. משמע כולו טמון בעפר:
 דמוזין ליה לעפרא דכוּלה ספאקא.

גידפי דמיפרמי והא
דמכסו ליה ⁽⁶⁾ והאמח
⁽⁵⁾ השוחט צריך שיתן ע
שנאמר ¹ וכסוהו בעפר
בעפר מלמד שהשוחט
למטה ועפר למעלה ד
⁽²⁾ פתקא: היה שוחט
זירא מלא צואר וחזי

מלא צואר וחזין לצואר
תרי צוארי או דלמא
משהו תא שמע היה
בבת אחת אם יש
כשר מאי מלא צואר
אחד ותו לא השתא
מלא צואר וחזין לצואר
לכו כמלא צואר אח

צואר חוין לשני צואר
חוין לצואר ש"מ: בד
הביא וכו': אמר רב כ
קרנים אמר ליה רב
לרב מנשה מחמא מא
בזע מחמא דאושכפי
אפילו כל שהוא מא
לא אחמל אחמל בכה

ששחטנו. חרש שוטה וקטן: והא
דא' ס"ד מחטא דא' זימנא. ולמה ליה
לדבא למדק ממנתין ולמימר הא
ההפילה הוא כשרה ולאשמועין דקמס
לן תנא כר' נתן הא אשמועין דבא
זימנא דקמס לן תנא כב"י נתן:
ליה לדבא לאשמועין.
בצמחיהו: אבל הא דלא מיעוין.
לחומר וזוה"א אי לא

ואכלת מה שאתה זורע
מטעמא דנפלה^(ז) ה"ה ר' ר' ר' ר'
דלא מיכיון מאן תתן
לשחיטה אמר רבא ר' ר'
זעירא דמן חבריא זורע
והלכה ושחיטה כדרכה
פוסלים הוא תני לה
בר' נתן והא אמרה

הדואר זיממט וואס פריץ טינהאדא
זיממט מ'מאס דזממניטן לאז טני
דייטאספילע הווא דזכרעס ווא רבא דייק
לעס: **דנע שטאנעס וועלע** לקמיה
[ע"ב] מפרש היכי נאנסה: **לזיסה** לזקק
לזעלע: טמא שאכל תרומה דמיתה
דזידי שמים כללו הן הנשרפין (פסחדין
דף פג.) וברת חמור ממיתה^ט אדימיו
לזכרתים וזעו נכרת כלדמיה
וויקרא כ. **זעריים יסיו: זממא**
טימרא לזחולין לא צעין חוונה:
שטעלע מן היס: הי"ג מה כלס
דנלא מיכווני דהא לית מו דעת:

דלתנן יגל שנתלש ובו ארבעים סאה ונפל על האדם כלים דלא מיכווני אף אדם נמי לא בעי כוונה מ-

מסורת הש"ס

(א) לקמן פנ: ע"ש פ"ה
ו: ז' וברך אלפס פ'י
דמלכתיך קר רפח. אשת
השוחט תיך שיון עפר
מחוט למטו ועפר מחוט
למטלה וכל בריה"ש שש'
א וילי' פסקה וכל' לקמן
ק. ודברכור דל ודבור מג:
ופש' וכל' פסקה בנקט וכל'
צבור על גילוטו פסקה
אחר פסקה. (ד) ונעין
מות' ספרדיון יע. ד"ה סוף
מח. (ה) עיל: ב' ו' לעיל
ז. (ו) חגיגה יט. מועלות
פ"ה משנה ו'. רש"י.
(ז) שבת כה: ד' וכל' וכל'
(ח) שבת כה: ד' וכל'
בין דורשין.

תורה אור השלם

1. וְאִישׁ אִישׁ מִבְּנֵי
יִשְׂרָאֵל וּמִן הַגֵּר הַגֵּר
בְּתוֹכְכֶם אֲשֶׁר יֵצֵא צִד
תֵּהָה אוֹ עוֹף אֲשֶׁר יֵאָכֵל
וְשֹׁפֵר אֶת דָּמּוֹ וְקִשְׁדּוֹ
בַּעֲפֶר; וִיקָרָא יוֹיג
2. וְזִבְחָתָ שְׁלָמִים
וְאָבִלְתָּ שֵׁם וְשִׁמְחַתָּ לִפְנֵי
אֱלֹהֶיךָ: דְּבָרִים כֹּז ז

גליון הש"ס

נב' איבער לאו מלא
צואר. ענין זה צ"ק קיט
ע"ב: שם הא הפילה הוא
בשרה. ע"י סנהדרין עו
ע"א תוס' ד"ה סוף:
רש"י ד"ה ממא בו'
עידים יהיו. ע"י צהרע"ב
ספ"ט סנהדרין:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה לריך שימן
עפר למטה עפר תיחוח
דאס העפר:

הגהות מהר"ב

רנשבורג
 [א] תד"ה ואסורה וכו'
 עד סה"ד. נ"ב דבימי
 האמוראים היו אוכלני
 תרומה טהורה צ"י כי
 היה להם אפר פרה וכמ"ש
 הרא"ש לקמן פ"ח ססי'
 ד' אבל מעט שני לא היה
 נוהג משחרב הבית דלא
 הוי מחילות ודו"ק;

לעזי רעז"י

מינצייר"ש
[מינציירדי"ש]. פרוס,
חתוך לפרוסות קטנות.

מופת רש"י

עפר למטה. עפר מימח
ולא על קרקע קשה
לקמן (צ:ב). עפר לא
נאמר. וזכור עפר משמע
דלא עפר עפר אלא
בכסוי (שם) דלא קפיד
אלא אכסוי (ביצה ז:).
משמע
אלא בעפר.
שואל נבל ועומן בעפר
קודם הכסוי (שם) משמע
לכו עטוף בעפר מימח
לקמן (צ:ב). דמן חביריי.
נני הושיעו (עלוי יב:).
והושיעו בדרכה. אכסון
(שם). מאן תנא דלא
עבי כוונה לשחיטה. וזה